

ЛЪЖЛИВАТА ЦАРСКА ДЪЩЕРЯ

chitanka.info

Имало едно време един цар, владенията на когото се простирали тъй далеко, че трябвало да се върви няколко месеца, за да се обходят от единия до другия край.

В средата на царството се намирал дворец, където живеел царят с едничката си дъщеря. Отстрани всеки би си казал, че няма пощастлив човек от него, но той имал много грижи заради дъщеря си. Трябва да ви кажем, че тя имала най-отвратителния порок, който може да има един човек.

„Какво, грозна ли е била?“ — ще попитате вие. Не, напротив, от нейната красота всички се учудвали, а освен това грозотата не е порок, стига душата на човека да е чиста. За жалост точно с това качество не се отличавала царкинята. От детството си тя не могла да отвори устата си, без да излъже. Сега ще разберете защо царят се тревожил толкова за дъщеря си.

До грамадния си палат той поръчал да направят друг, по-малък, където настанил дъщеря си с придворните ѝ дами. Там живеела тя уединено, защото всички бягали от нея, за да не слушат лъжите, които тя винаги говорела. Само царят често ходел при нея и всеки път се връщал дълбоко огорчен. Цял народ споделял тъгата на своя господар и със страх си мислел за онова време, когато след неговата смърт царкинята ще стъпи на престола. Може ли да има нещо по-ужасно за страната от цар, на който не може да се вярва?

Царят пратил конници по всички краища на царството си да известят, че той ще даде престола на този, който отучи дъщеря му да лъже.

На царската покана се явили хиляди князе, но нито един не успял да поправи царската дъщеря от ужасния ѝ порок.

Близко до царския палат живяла бедна вдовица със сина си, който бил в дар. Този момък, на име Петър, бил гордостта и щастието на своята майка, защото винаги казвал истината. Веднъж той се върнал у дома замислен и казал на майка си:

— Мамо, няма да отида вече да паса стадото.

— Какво ще правиш тогава, сине мой?

— Утре ще отида в двореца.

— Защо? — попитала майката.

— Ще се помъча да излекувам царската дъщеря от лъгането и ще взема за това цялото царство — признало си момчето.

На другия ден майката благословила Петър и той тръгнал на път. На половината път чул, че в гората шурти ручейче и се затекъл към него, за да утоли жаждата си. Водата била много бистра и когато се навел да пие, видял на дъното една ясна звезда. Колкото повече пиел вода, толкова повече звездата се приближавала към него. Накрая на дъното се показал някакъв светъл образ.

— Ти утоли жаждата си от източника на истината, затова ти обещавам да изпълня едно твое желание — промълвил образът, като се усмихнал на Петър.

— Като е тъй, помогни ми да отуча царската дъщеря от лъжата. Нищо друго не искам! — казал момъкът.

— Хм, това е доста трудна работа. Но ако точно изпълниш заповедите ми, може би ще сполучиш.

— Какво трябва да направя? — попитал Петър.

— Напълни шишето си с вода от извора и иди в двореца. Щом чуеш, че царската дъщеря излъже, напръскай я с три капки от тази вода и кажи:

„Нека с теб се случи това, което каза.“ След три дни гледай пак да се видиш с нея и ако пак излъже, напръскай я с шест капки вода и повтори същите думи. След шест дни още един път поговори с нея, но ако и този път излъже — не ще можеш да я излекуваш.

Тук светлият образ изчезнал, а Петър, като напълнил шишето с вода, продължил пътя си. Късно вечерта почукал на портите на двореца.

— Кой чука там? — попитал царят.

— Човек, който иска да излекува царската дъщеря — смело отговорил Петър.

— Почакай до утре, та да мога да те видя, преди да те пусна в двореца — рекъл царят.

Петър пренощувал в градината на зелената трева. Щом изгряло слънцето царят побързал да пусне гостенина. Той искал да види човека, който предлагал да му помогне в това трудно дело — да излекува дъщеря му от лъжата. Като видял пред себе си един от своите овчари царят се начумерил:

— Голяма дързост е от твоя страна да се залавяш с работа, която не можаха да свършат хиляди князе! — извикал той.

— Позволи ми да опитам, царю! — помолил Петър.

„Нека се опита“, казал си царят и пуснал овчаря в двореца, дето го нагостили хубаво. Сетне царят обещал на момъка, че ще му позволи само три пъти да говори с царкинята, вторият път три дни след първия, а третият — шест дни след втория.

Вечерта поканил царската дъщеря в един от салоните на двореца, за да се види с Петър. Тя дошла без придворните дами и насмешливо изгледала момъка, който бил облечен в груби дрехи. Той смирено се поклонил.

— Представям ти, щерко моя, още един момък. Как ти се вижда?
— попитал царят.

— Никога не съм виждала по-бляскав юнак — отговорила младата девойка и се подсмихнала. — Той е облечен със сърмени дрехи, със златна корона на глава. По-хубаво облечен момък не мога и да искам.

Лицето на царя се помрачило и той с отчаяние погледнал овчаря, който му кимал с глава, сякаш искал да му каже: „Разбирам, разбирам!“

— Какво ще кажеш дъще, ако ти предложи да се омъжиш за него? — попитал царят.

— Ще кажа, че той трябва да се въоръжи с голямо мъжество, преди да се ожени за мене — отговорила девойката, като се засмяла. — Нека знае, че пред вратата на палата ми има два ръмжащи лъва, а над вратата стои голям орел. Ако момъкът не се уплаши от тези пазители, то навярно ще се уплаши като узнае, че аз не съм млада девица, а стара вещица, и че всяка вечер през прозореца изхвърквам, възседнала метлата.

— Нима не можеш да кажеш нито една дума истина? — извикал Петър.

Не, мога! — отговорила царкинята. — И за доказателство ще кажа тук, пред всички, че ти си дошъл с намерение да убиеш царя и да му завладееш престола.

При тези думи царят пребледнял като смъртник, а Петър побързал да поръси момата с три капки вода и високо извикал:

— Нека се случи с тебе всичко, което каза, а след три дни ще се видим пак!

Царят заповядал да затворят момъка в тъмница. Стражата го повела, а царкинята насмешливо гледала след него.

Като се върнала в палата си, тя с ужас видяла пред портите два ръмжащи лъва. Искала да избяга, но пътя ѝ преградил един бляскав рицар със сърмени дрехи и златна корона на главата. Макар и уплашена, девойката забелязала, че лицето и очите на рицаря били досущ същите като на овчаря. Едва жива от страх, тя дошла до вратата, където лъвовете я захапали за дрехите. Успяла да избяга, но над нея с разперени криле кръжал орелът, който се опитвал да я клъвне с човката си. С вик се затекла девойката в стаята си и случайно, като погледнала в огледалото, видяла, че от млада и красива мома се е превърнала в стара, безобразна вещица. Още не дошла на себе си от страх, тя се намерила на метлата и изхвъркнала през прозореца в тъмната градина.

В това време чула гласа на рицаря, който пеел:

„С лъжа не ни смуцавай. И от тука ти се махай!“

Бързо като птица хвъркала тя през нощта в тъмнината, над гори и над води. Въздухът ставал все по-студен и по-студен, острият вятър пронизвал костите ѝ, като с игли пробощдал тялото ѝ, а пред очите ѝ постоянно се мяркало, че баща ѝ умира, убит от Петър. От страх я заливала студена пот и като игли падала по лицето ѝ. Девойката се опитвала да вика, но гласът ѝ потъвал в гъстата мъгла, която я заобикаляла от всички страни. Изведнъж нещастницата попаднала в силна вихрушка, която я завъртяла като перо. Усетила, че пропада в бездна все по-ниско и по-ниско...

Когато се съмнало царкинята се събудила в стаята си. Придворните дами, заобиколили кревата ѝ, я питали за нейното здраве.

През целия ден тя била много тъжна, но никому не казала причината за своята тъга и само вечерта попитала един от слугите си, какво е станало с момъка, който се явил вчера в двореца. Когато ѝ казали, че Петър е осъден на смърт, девойката със сълзи на очи се затекла при баща си, да му признае грешката. Но по пътя разкаянието ѝ пак се превърнало в омраза и тя решила да се върне назад. И какво! — при вратата пак я посрещнали двата озъбени лъва.

Тогава отнякъде се появил един красив юнак и убил двата лъва с меча си.

— За награда дето се разкая аз ще прогоня и орела от вратата ти — казал рицарят и наистина направил това.

Девойката с учудване го изгледала.

— Благодаря ти за сълзите, които проля заради мене! — продължил той, като ѝ подал ръката си.

— Не съм и мислила да плача — гневно го прекъснала царската дъщеря. — Защо мислиш, че ще плача за тебе! Напротив, от душа ще се радвам, когато те обесят, защото ми направи много неприятности.

С тези думи тя се запътила към стаята си и като надзърнала в огледалото видяла, че пак се е превърнала в отвратителна вещица.

В този момент се чул гласът на рицаря:

„С лъжа не ни смущавай. И от тука ти се махай!...“

Бедната царска дъщеря наново се понесла из въздуха и цяла нощ се въртяла между небето и земята.

На другия ден тя била още по-тъжна и вечерта пак попитала слугите за гостенина. Като разбрала, че скоро ще го бесят, тя се обляла в сълзи и се втурнала при царя, за да признае грешката си, но още при стълбата на палата се спряла, поразмислила и се върнала. Тук пак я срещнал рицарят със сърмените дрехи. Този път лицето му било по-малко сърдито, отколкото преди. Той придружил девойката до стаята и ѝ казал:

— Благодаря ти за това, че плака за мене!

Царската дъщеря отново се разсърдила, но когато юнакът я погледнал строго право в очите, сърцето ѝ омекнало и сълзи потекли по страните ѝ.

Тази нощ вятърът си духал самичък, защото разкажанието отгървало царската дъщеря от мъчителното скитане по въздуха.

На третия ден докарали овчаря от тъмницата в палата, за да се види с царската дъщеря, както му било обещано по-рано. Когато тя влязла в салона всички се учудили на промяната, която станала с нея в тези три дни — тя била бледна и тъжна.

— Е, какво ще кажеш сега за този момък? — попитал царят.

— Ще кажа, че той е невинен за престъплението, което му приписах, и че напротив, той е най-добрият ми приятел — отвърнала девойката.

При тези думи Петър се усмихнал, а царят гневно извикал:

— Сега вече не се съмнявам, че лъжеш! Никога не си имала приятели! Повече вярвам на първите ти думи и затова този момък след шест дни ще бъде обесен.

Царската дъщеря коленичила и обляна в сълзи помолила баща си да прости невинния момък. Но царят останал непреклонен.

— Как е възможно този овчар да ти е приятел, когато ти не си го виждала преди и не си говорила с него? — попитал царят.

— О не, често съм се виждала с него! — извикала девойката и от отчаяние, за да спаси Петър, почнала да разправя измислици, как тя всяка нощ ходела при него в тъмницата, разговаряли през решетките и как през тези три нощи тя се уверила, че той е нейният най-добър приятел.

Тогава Петър я поръсил с шест капки вода и ѝ казал:

— Не бива да лъжеш, дори с цел да спасиш живота някому. Нека с тебе се случи всичко, което каза, докато не се видим наново след шест дни.

Пак откарали овчаря в тъмницата, а царската дъщеря отишла в палата си и заплакала тъй жално, че тревата и цветята увяхвали там, където капели сълзите ѝ. Тя постоянно си мислела за нещастния момък, осъден да загине заради нейната лъжа. Най-накрая не могла да се сдържи и мълком, като се промъкнала между придворните дами и задрямалата стража, се отправила към кулата, където бил затворен Петър, за да поиска прошка от него за всичките мъки, които е изтърпял заради нея. Като видял царкинята, коленичила пред тъмницата, Петър я уловил за ръцете и започнал да я утешава. Тъй говорили те до сутринта. И чак на разсъмване царската дъщеря се върнала в палата.

От тогава всяка нощ идвала тя при момъка и слушала неговите наставления, който ѝ доказал, че истината дава нравствена сила на човека и че лъжата унижава неговото достойнство.

Когато на шестия ден повикали девойката в тронната зала, за да се видят с Петър, тя била спокойна и казала на царя:

— Много горчивини ти причиних, мили татко, с лошия си навик, но сега, надявам се, ще повярваш на моето искрено признание, че този момък, който ме научи да обичам истината, е по-скъп от всичко на този свят за мене.

Царят погледнал строго дъщеря си и попитал:

— Какво още ще кажеш, преди да отведат осъдения на бесилката?

— Искам позволениято ти да умра заедно с него — казала царската дъщеря.

Тогава лицето на царя просветнало.

— Аз исках само да те изпитам и сега се уверих, че казваш истината! — извикал той, като прегърнал дъщеря си и Петър и ги благословил.

Скоро в двореца била отпразнувана такава весела и богата сватба, че дълго, дълго се говорело за нея в цялото царство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.